

Johann Simonius Daniel Rohrmann

**Orationes Duae Contrariae Altera Qua Voluptas Summum Esse Bonum Asseritur:
Altera Qua Eidem Felicitas Detrahitur, Et Virtutis Actioni Ascribitur**

Rostochi[i]: Pedanus, 1618

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn729228991>

Druck Freier Zugang

J. Simonius (T. Kohnen)
R. U. phil. 1619.

26.
ORATIONES DUE CONTRARIE,
ALTERA

QUA VOLUPTAS
SUMMUM ESSE BO-
NUM ASSERITUR;

ALTERA

QUA EIDEM FELICITAS
DETRAHITUR, ET VIRTUTIS
ACTIONI ASCRIBITUR,

Exercitij ergò recitata

SUB PRÆSIDIO

VIRI CLARISSIMI AC DOCTISSIMI

Dn. M. JOHANNIS SIMONII

Eloquentiæ Professoris celeberrimi,

à

DANIELE ROHRMANNO,
Curone Livono.

Rostochl

Typis exscripsit Joachimus Pedanus,

ANNO M. DC. XVIII.

1618

Erè ac sapienter Oratorum Coriphæus, eos, qui semel verecundiæ fines transierunt, gnaviter impudentes esse oportere, ait. Illud ipsum manifestissimum esse apparet in illis sceleratis hominibus, qui perfractis omnibus virtutis ac honestatis repagulis, rem absurdam, belu-
nam, ac barbaram planè, voluptatem, defendere, verbo-
rumq; suorum blandis lenocinijs hominibus persuadere non verentur. Hem hominum impudentiam! hem audaciam. Illuc ne ventum est ut vitiorum sordes pro virtutis ac honestatis gemmis, in pretio habeantur, ut deteriora excolantur, meliora repudientur? Profectò si ita est, quis mortalium eos, qui pudorem plane à pectore sequestrarunt, quis eos non perditissimos, imo quos terra unquam tulit scelestissimos esse affirmabit? quis non fraudulentissimos, Dei odia ac hominum mala, probri scelerisq; plenos meritò appellabit: Utpote quorum nunquam quicquam cui quam in mentem venit ut rectè faciant, qui hæc habent consilia, ubi data occasio est, ut virtutis ac honestatis cultores supprimant, vitiorumq; patronos extollant & astris etiam fraudulentis conatibus suis inferere maximè studeant. Eorum ut infantiam contundam, audaciam comescam, rationes infringam ac labefactem: paululum mihi differenti in audiendo benignitas vestra ut adsit, à vobis summopere peto ac contendo. Gravissimè A. gravissimus philosophorum princeps Cato inquit;

quit: Nulla Capitalior pestis est quam voluptas corpo-
ris hominibus à natura data: Illa enim hominibus stu-
penda pericula corporis pariter ac animæ accersit & ac-
cumulat. Magna itaq; Deo T. O. M. habendâ gratia,
qui præclaris naturæ donis nos ditavit ac instruxit, qui
ratione nos imbuit, qua antiitemus animalia bruta, qui
præclaras ingenij dotes nobis indulsit, quibus ad vitam
rectè honesteq; instituendam uteremur, qui deniq; nos
armis ac telis validissimis, ratione scilicet, qua adver-
sus affectuum intemperantem vim nos muniremus, ne in
quævis vitia inconsideratè laberemur, nos instruxit ac
munivit maximè. Qui malum itaq; mortales cupidita-
tum ac flagitiorum scintillis adeò adusti, tantis affe-
ctuum nebulis mentes illorum offuscatae ut divinas illas
dotes animo comprehendere, ne dicam manibus palpare
non valeant, sed vitijs pleni, audacter in quodvis faci-
nus ruant, quovis scelere semaculent & conspurcent. Vi-
demus (proh dolor) pecudes ratione destitutos, conve-
nientem ubiq; naturæ suæ rationem observare, neq; præ-
ter necessarium suæ conservatiõnis nutrimentum quicquam
appetere amplius, nullave vi cogi posse ut pluribus sagine-
tur quam natura illis præscripsit. Nos verò homines qui
ratione illos antecellimus, tanto deteriores sumus, dum
nostro arbitrio in voluptatum ac vitiorum Cæno quoti-
diè volutamur, dum pravis affectibus frena laxamus,
& illa in delitijs habemus quæ brutorum animantium
propria ac communia. Perpendite vobiscum, qualem
illi laudem mereantur, qualem gloriam consequantur,
qui turpibus voluptatibus affixi inhærent, ac quævis sce-
lera subire non erubescant; ñ profectò non inter pecudes
ne dum inter homines ferendi. Novitis A. Sardanapo-
lum scelerum caput ac nequam hominis quo Sol scelestio-
rem nunquam illuxit alterum, qui genio suo bona multa
fecit,

fecit, ac scortando, potando, edendo ætatem trivit, cum
verò moreretur hæc sepulcro suo in scribi curavit: Sar-
danopolus Anazyndaraxi filius uno die Anchialon &
Tersum condidit; Tu verò hospes dum virenti canities
abest, ac calor juvenilis fervet, ede, bibe, lude, genio in-
dulge; nam ubi tarda senectute senectus corpus vitæq;
claustra resolvere cœperit, frustra omnem intumpseris la-
borem, & post mortem nullam senties voluptatem. O vo-
cem belvinam non Rege dignam, ò scelus abominandum.
Si ergò hæc quis animo secum reputaverit, neminem
credo aded à virtutè alienum, aut ab honestate remotum,
quem voluptatem summum hominis bonum esse affirma-
re non depudeat. Sed pro dolor reperiuntur homines
quibus vesania mentis cerebrum aded ex pugnavit, ut
sibi persuasum habeant se omnium felicissimos esse, dum-
modo se vitamq; suam curent! dum bibant; dum libidi-
nosè agant, ignorantes quam calidum comederint pran-
dium, quantos mali thesauros sibi ipsis apportaverint:
Dum enim se mare sævis fluctibus horridum effugisse, ac
in terra tutoq; loco constitutos esse autumant, nequa-
quam saxa ac scopulos illos evitarunt, ad quos navis suæ
ludibrium esse oportuit: ibi percipiunt satis parvam suam
in turpi voluptatem fuisse, præ quàm quod molestum,
voluptatem quod comes mœror consequatur, ac incom-
modi plus maliq; illic absit boni si quid obtigit. Quis
enim ignorat, quantà gravissima Dei ira eos maneat vo-
luptuarios, quam atrocissimis suppliciorum generibus
eos mactare soleat? Ita enim Deus apud Esaiam in illos
tonat, ut mortem etiàm interminetur: Væ inquit, væ
vobis voluptatum ac vitiorum iter terentibus, qui vos
quantum venter capit flore Liberi ac benè conditis da-
pibus completis ac ad crassinam usq; stellam compotatis:
Iram meam haud declinabitis, sed pœna æterna vos ma-
nebit.

nebit. An non verò primi nostri parentēs postquam animo suo morem gessissent, ac de vetita arbore fructus legissent atrocissimam Dei iram contraxerunt, sibiq; & nobis omnibus mortem & exitium paraverunt? Sodoma & Gomorra ob voluptates ad cineres redacta? Diviti epuloni voluptates æternos corporis pariter ac animæ pœnas genuerunt? Est Auditor est hoc proprium huic omnium vitiorum matri ac generici ut multas magnosq; delictis suis irretitos perdat ac pessundet. Sed dicat quis, ad voluptatem nos natura invitari, eaq; nos mirabiliter affici & oblectari, qui ergo eam ex vitæ humanæ contubernio exterminandam esse censeremus? Quamvis verò voluptas nos interdum lubentiores faciat quàm lubentia, imò læticia ingenti maximisq; afficiat gaudijs, tamen illa omnia ex læticia & voluptate ad lætium & lacrimas recidere solent, ac illud gaudium in inopinotum moerorem convertitur. Atrila Hunnorum Rex, flagellum qui se Dei omnipotentis nominare consueverat, in ipsa nuptiarum festivitate, in amplexu novæ sponsæ, repentina morte sublatus, omnem regalis magnificentiæ splendorem ac læticiam in pannos pullos & funebrem lætium convertit. Quid dicam de Ludovico Magdeburgensi Episcopo, qui cum ministerialium suorum puellas & matronas, ad ludos & choreas evo casset, dies aliquot in omnium rerum copia ac affluentia lætus exegit: Ipse choreas cum puellis ducens, nulli hilaritati, levitati circulationibus & clamoribus cessit. Tandem cum pausam nullam voluptatibus ac libidinibus faceret, levissimi ignis splendor (qui vel guttula aquæ extingui poterat) in conclavi apparens, tantum Episcopi tremorem iniecit, ut sibi ipsi non constaret, sed timidus ad gradus festinaret, ac illos descendendo in terram præcipitatus caput confregit. Videtis
quam

quam tragico exitu hæc voluptatis scæna terminata sit.
quam subito læticia illa in tristitiam conversa;

*Usq; adeo nulla est sincera voluptas
Solicitumq; aliquid lætis intervenit.*

Præterea si nobiscum reputaverimus, quantis periculis nos voluptatis gratia implicemus, quanta mala nostro jumento accersamus, liquidò apparebit, voluptatem omnium malorum fontem ac scaturiginem esse, ideoq; summi boni nomine insigniri ac condecorari minime posse. Soepissime enim usu venire solet, ut quando voluptatibus ad nauseam usq; usi fuerint, ex ipsos suos cultores gravissimo infortunio mactent. Cum enim illis venter mero efferescit, ilia & inguina æstuant, audacter in quodvis facinus ruunt, inconsideratè quamlibet rem aggrediuntur: Sic plerumq; fit ut quando se quis liberiori vini haultu invitaverit, mente caveat, ac pulsa verecundia petulantium verborum spicula evomat, quæ soluta oris libertas scœpicule multos collidat, ita ut à verbis ad verbera devemiant seq; invicem verberibus ad mortem usq; contendant. Interdum etiam vinum dum omnem pudoris ignaviam restinguit, ad adulteria homicidia & quævis alia facinora perpetranda hortatur & invitat; sicq; plurimos in gravissima pericula præcipitat. Audiamus etiam A. quantum damnum voluptas animæ inferat: Hæc enim ubi semel radices in corpore humano egit, agrè & vix quidem extirpari & convelli potest, neq; patitur ut virtutis semina in agro illo speciosissimo crescant & augeantur. Hæc imitatrix boni malorum mater omnium, cujus blanditijs corrumpitur quicquid natura bonum. Hæc homines quorum mentes possidet non finit ad mascula facta animum erigere, non virtutis desiderio flagrare. Qui enim fieri potest, ut qui semel se cupiditate mala

de

devinxerunt ad virtutis & honestatis amorem perducere queant: Præterea perpendite vobiscum quantis illa-
malis corpus affligat: Ut enim lignum occulta teredo
consumit, sic voluptas corporis pariter ac ingenij vires
debilitat & exedit: Stuporem menti inducit, oculo-
rum caliginem offundit, deniq; varia morborum ge-
nera accumulatur: Fœculentæ enim omnes corruptæ
valetudinis nebulæ ab intemperantiæ palude exhalant,
itaq; fit ut quando vires fractæ ac exhaustæ, ante an-
nos multi extremi senij mala bajulare cogantur. Sed
nimis longum loquor, auresq; vestras saturas ad nau-
seam usq; compleo, quare ubi perceperitis quantum
detrimentum res familiaris patiatur compendij verba-
faciam. Non fit mihi verisimile multos voluptatis asse-
clos inveniri, qui aureos montes colant, aut argento
supactum solum habeant: Nam illud genus homi-
num quod dies noctesq; bibit, pergræcatur, obsonat,
ramentâ plumeâ haud fiet gravior aut propensior, &
rem si quam habet absomit ac eeleriter perdit: Postea
ubi bona paterna decoxit, miserè tanquam mures pa-
nem alienum rodit. Cum igitur A. ex his omnibus
luce meridiana clarius elucescat, corporis voluptates
omnis generis mala, ut cæciam nubes attrahere, & hos
esse castes quibus ut in mari pisces homines incauti irre-
tiuntur, hanc adeò malorum omnium esse matrem,
quis ergo tam insanus, qui eam summum hominis bo-
num appellare volet; quippe quæ corpori simul ac ani-
mæ cladem inferat tristissimam, & quamvis animum
initio titillet, postea poenitentia aculeo acerbissimè pun-
gere soleat: Quare quisquis es.

Sperne voluptates nocet empty dolore voluptas.

D I X I.

Rassus summus ille Oratorum Princeps de se apud Cicero- nem fateetur, quod, si quando rem absurdam & à veritate non nihil alienam Auditoribus suis persuadere voluisset, in orationis principio exal- bescere, totaq; mente atq; ar- tubus contremiscere solitus fuerit. Ratus enim vir Præstantissimus nihil tam po- lite proferri posse, quod non malevolorum censuram subeat gravissimam, cui indomiti isti, quibus os sine freno est, calumniæ suæ dentem non imprimant ac in figant. Ea si Oratorum Aquilæ accidant, quid mihi, qui propter eruditionem satis tenuiter instructus, propter linguæ balbutiem propemodum rudis, & propter ætatis minus firmæ & judicij minus exacti de- fectum, tanquam implumis avicula nidulo vix evola- re audeo, quid inquam mihi fiet? verum erigit & beat me quod nihil tam absorum nihil tam absurdum dici possit: quod suis non nitatur rationibus: Præterea etiam me solatur vestra in audiendo benignitas, qua fretus rem à veritate non nihil alienorem proponere vestrisq; oculis, idq; exercitij causa, subicere aggre- diar. Dicam itaq; & quam potero verba in pauca conferam paucissima, Summum hominis bonum in voluptate consistere: Quod quamvis hæud verisimile vobis videri possit, tamen si opera auribus atq; ad
ani-

animadvertenda benignitas vestra adfuerit, faciam, ita esse ut credatis. Etenim A. simul ac homines matris alvo exclusi luminis oras contingunt, statim voluptatum illecebris capiuntur, alij corporis voluptates festantur, plurimi rebus quæ sensus quoquomodo dulcedine afficiunt magnoperè delinuntur, & quæ vel aures suavitate demulcent, vel oculos pulchritudine præstringunt, vel alijs sensibus jucunditate aliqua dulcescere putantur, aut corpus gaudie perfundunt, in his sectandis omnem operam omne studium & industriam collocant: huc plenis velis remisq; contendunt. Neq; injuria hæc fieri quisquam autmet. Quæ enim mortaliæ sine voluptate vita? poena profecto: Non enim nati, ut miserum dura virtute maceremus animum, & è felicitatis contubernio planè proturbemus, sed ut mollitiæ blanda nos bearemus, ut suavitatibus atq; libentibus omnibus nos irrigaremus, & veluti jamjam abituros ex hoc ergastulo hospites suaviter curaremus. Si verò jam naturæ vellemus repugnare, quid quæso aliud esset, quam more gigantum cum Dijs bellare? Illa ergò non solum hominibus, verum etiam singulis animantibus brutis voluptatis dulcedinem infudit atq; intillavit. Hoc aurium dulcedinem sentit, illud visus suavitate afficitur, deniq; trahit sua quemq; voluptas. Quemadmodum Scriptores de Delphicis tradunt, eum tanta Musicæ dulcedine affici, ut etiam totos dies ac noctes avida aure suaves cytharæ sonos imbiberet ac percipere prægestiat. Ajunt insuper Orionem, cum à navis ad mortem damnaretur, tantillum sibi temporis concedi petiisse, quo ante mortem cythara sua canere posset: Quo impetrato sumit testudinem ac solerti digitorum ingenio nervos

vos imo jugi impulit, ac planè molli carmine chorda-
rum melos animavit: quod cum Delphinis aures verbe-
rasset, attonitus ille & velut extra se positus cito occur-
rit ac præcipitantem se in mare Orionem dorso impo-
situm salvum ac incolumem per maria vexit, tandem
terrà imposuit ac reddidit. O in animali bruto vo-
luptatem inauditam ac mirabilem. Manifestum etiam
est quosdam animantes saporis dulcedine titillari ac
affici maximè. Simiæ enim illa quæ jucundissimè sa-
piunt magis arrident, quam quæ insipida & rancida.
Pardus suavi odore vini adeò delinitur, ut, quando
flos vini veteris naribus ejus objectus, tanta voluptate
afficiatur, ut odoris suavitate inebrietur & caput de-
ponat sicq; à Venatoribus capiatur. Quid dicam de
voluptate quam visus animantibus ingignit: Colum-
bus enim conspecta columba valdè recreatur, suavi
murmure aliarumq; conspectu voluptatem suam in-
dicat. Si verò animantes ratione vidui his excitentur,
quid obstabit quò minus homines istis voluptati-
bus ceu suavi thyrsò percutiantur. Nemo ergò his
perceptis voluptatem summum hominis bonum esse
affirmare dubitabit. Præterea quis ignorat volupta-
tem generi humano maximè convenire: Si ergo ho-
mines assiduè laboribus se frangerent, nec quicquam
voluptatis caperent, sibi ipsis constare non possent.
Studiosus adolescens in Musarum pratis excurrens si
quotidiè se maceraret, nunquam animum studiorum
perpetuitate fatigatum instauraret ac voluptate refo-
cillaret, profectò in medio cursu corrueret & consi-
steret. Colonus si indefesso studio agrum suum semper
coleret, nec unquam animum ad voluptates remitte-
ret diu durare non posset. Ea propter usus exigit ut

animum curis saucium laboribusq; enervatum rore
hilaritatis imbuamus, dies aliquot suaves ac amcenos
agetemus, donec Syssiphios nostros eosq; catenatos
labores mitigaverimus, frontem ac animum curarum
severitate contractum exporreximus. Illud ipsum à
patribus nostris credamus factitatum, ut quando dies
integros laboribus fregissent, noctes etiam continua-
sent diem aliquem è melioribus habuerint, hortum
aliquem floribus, quasi lætissimis coloribus, depictum,
undiquaq; odoris suavitates gratissimas spargentem
intrent. ibiq; mentem curis plenam & opere defa-
tigatam blandis voluptatum generibus foverent. Cæ-
terum multi reperiuntur qui tot annos studijs strenuè
invigilant: non ut memoriam suam grata recordatione
ad posteros transmittere studeant, neve ut celebres ac
honesto honestiores habeantur, sed sola hac gratia,
ut voluptatem suam expleant, seq; maximè delecta-
re possint. Nec desunt etiam, qui dummodo affecti-
bus ad satietatem usq; morem gerant, ingentes sum-
ptus faciant, in gravissima pericula se præcipitent,
bellorum deniq; acerrima incendia spargant. Exem-
pla ne desideratis A. quæ veritatis facem vobis allu-
ceant, quæ verissima hæc non ementita esse demon-
strent. Notus Tyberius, qui ob id Biberius dictus,
postquam cum Pomponio Flacco & L. Pisone no-
ctem continuumq; biduum epulando potandoq;
consumpsisset, alteri Syriam Provinciam, alteri urbis
Præfecturam detulit, hominiq; ignotissimo quæstu-
ram adjudicavit ob eductam propinante se vini am-
phoram. Manifesta est voluptas quatuor senum in
Italia ad ituporem usq; compotantium. Quorum na-
um minimus quinquaginta octo cum esset annorum,
secun-

secundus sexagesimum tertium tereret, Tertius octua-
gesimum septimum exegisset, quartus nonaginta duos
complevisset, ita ad bibendam se invicem provoca-
runt, ut bini binis suos præbiberent annos, & hi tot
crateres respondendo exsiccarent, quot isti annos
vixissent. Itaq; natu minimus cum natu maximo cen-
tum quadraginta tres scyphos propinarunt reliquis
duobus medijs, & hi totidem istis sibi invicem re-
spondendo præbiberunt, usq; dum potandi deside-
rium explevisset. Et hæc est causa quod hoc sæculo
etiam juvenes adolescentes, ætatem suaviter agant,
edant, bibant, cum interim ætatis pleni animaq; fæti-
da, hircosi ac desfoccati senes, his delitijs minus quam
lapides titillantur & afficiuntur, sed domi dilatant
atq; hoc agunt, quo ingentes pecuniæ acervos cor-
radant & colligant. Quid dicam de Regibus ac Prin-
cipibus multis, qui voluptatem aded amplexi fuerunt,
ut ejus generis sumptus ingentes perdere veriti non
fuerint. Xerxes Persarum Rex opulentissimus, cui
eorum omnium quæ mens humana voluptate dedita,
excogitare potest, nihil unquam defuit, publico edi-
cto præmiam ei proposuit, qui novum aliquot vo-
luptatis genus excogitaret. Antoninus tantis vo-
luptatum illecebris irretitus accaptus erat, ut coco cui-
dam, qui unam coenam scite paraverat omnia confe-
sim civis Magnetis bona dederit. Quid dicam de vi-
ris sapientibus, annon illi etiam delitias, in oculis tulerunt?
Quibus non delitijs ac voluptatibus capiebantur mortales ante diluvium?
Quæ autem causa fuit, quod Absolon paterni amoris oblitus patrem è regno
expelleret? An non voluptas? Si ergo viri sapientes voluptatem adamarunt, in eoq;
vitam beatam consistere

sistere rati, quis ergo vestrum aliter existimabit? Huc respexit etiam Martialis Poëta, qui vitam beatam describens sic ait: Vitam quæ faciunt beatiorē, jucundissime Martialis; hæc sunt. Res non parva labore sed relicta: Non ingratus ager, focus perennis: lis nunquam: toga rara, mens quieta, vires ingenuæ, salubre corpus, Prudens simplicitas, pares amici, convictus facijs, sine ante Mensa, Nox non ebria sed soluta curis: non tristis thorus, attamen pudicus: somnus qui faciat breves tenebras, quod sis esse velis, nihilq; malis, summum nec metues diem nec optes. Hæc omnia abundè voluptati inesse nemo dubitabit. Præterea quid dicam de viribus corporis, quæ per voluptatem mirè crescunt? quid de trecentis alijs commodis quæ hujus beneficio ad hominum usus resultant, ac redundant? Amicitiam ergo quæ nihil sanctius nihil utilius, multorum nobis paramus, quæ utraq; fortuna maximè nobis necessaria, si ergo illa destituti essemus, quis casibus tritissimis nos solaretur, quis mœrores nostros leniret & abstergeret, quis deniq; miserimis ac inopibus ferret auxilia, quis subveniret? Hem voluptatis utilitates hem commoditates maximas! Hæc efficit, ut qui sapiunt, ad veram lætitiã contendant, ad quam non pedum itinere, sed passibus animarum itur. Hujus suavissimæ rei cogitatio Rerumpub ortus & incrementa conservat: hæc Principes cū subditis conjungit, viram & uxorem in officio detinet, liberos & parentes amore conglutinat. Propter hanc diversa studiorum genera, data, ita ut hic in eo totus desudet, quo absconditos naturæ recessus investiget, hic morborum causas inquirat, eorumq; cruciatibus hominem extimat; alter hanc sibi curam propriam habeat, ut regna
ac

ac civitates ad suaviter vivendum constitutas prudentiæ suæ clavo regat, populos ab inhumanitate ad humanitatem blandis suorum verborum lenocinijs perducatur. Tandem hic patria relicta, parentibus & amicis post habitis, ad exteros gentes ac terras longius ac liberius excurrit, ad varias fortunæ vices se durat, animum tandem veræ prudentiæ cortice obducit ac tegit. Quæ cum omnia sola voluptatis causa fiant, merito eam summam hominis felicitatem appellabimus. Sed & experientia rerum voluptuarios æmulos, complurimos habere, neq; si quo errore ducantur solos errare. Peregrini enim si quando ad nos veniunt, alios mores plerumq; alia vestimentorum genera in nostram civitatem introducunt: Ibi non pauci mox novarum rerum studiosi reperiuntur, qui hominem laudant, mores approbant, & si quid insolitum vestibus, aut re alia repræsentaverit hominibus ingentem amorem ac desiderium hujus vel illius ingignit, statim inde sibi quisq; exemplum expetunt, sibi quisq; simile suo usq; sumptu desiderant, operæ ne parcunt suæ, usq; adeo donec ejus satietatem cœperint suæq; voluntati satisfecerint. Sic etiam in rebus alijs à prudentioribus factitari assoler, ut qui antea hanc rem in delitijs habuerint, eam postea nauseant, eamq; quam alij amplexantur, & illi appetant: sic qui antea pij nec magis virtutis studiosi habitifuerint, postea in aliam partem palmam possideant. Nec filius ille prodigus solus in hac paleitra clarus fuit, sed commilitones eum complurimi imitati, qui ederint, biberint, dies noctesq; pergræcari fuerint, remq; paternam disperdiderint. O insulos itaq; ac plane bardos ac blennos, qui voluptatem & felicitatis contubernio, Stoico supercilio, & caperata

ta quasi fronte propulsare non erubescunt. Et quid est quod tantopere nos à voluptatum delitijs deterreat? quippe cum ante hæc sæcula etiam viri sapientes se invicem ad voluptatem invitaverint, Thessalicis, Erychtonicis, Sybariticisq; epulis & convivijs gavisii fuerint, choreas duxerint, genio indulserint, interea verò suum creatorem non posthabuerint, sed quotidie mane ac vesperi precibus indefessis ac sacrificijs opulentis cum depascisci haud neglexerint. Tandem ne præter solitum vos diutius detineam, annon videmus nos etiam à magistratibus ad obeundas voluptates cogi, & ad celebrandos dies festos, ad nuptiarum ritus peragendos? ibi coacti corpus animumq; delitijs recreamus, & ad omnem hilaritatem effundimus. Certumq; itaq; est vitam humanam absq; voluptatibus consistere non posse, hinc multi voluptate, egentes se ipsos vita abdicarunt. Sed de sino aures vestras saturas pluribus onerare. Audivistis itaq; naturam omni animantium generi voluptatis scintillas infudisse, præ cæteris verò maximè homini, quod absq; ea nequaquam ævum vitalem vivere possit. voluptas enim curas hominum dispellit, lætos efficit, & ad quævis munera obeunda idoneos reddit, unde & factum ut Reges plurimi ut & Principes eam affectarent, ejusq; gratia nullis sumptibus parcerent, & propter eam quævis pericula subirent. Quæ cum ita sint, quid obfuerit, quo minus & nos eam veram ac synceram voluptatem esse dicamus? Quare quisquis es, dum ætas permittit, tempus suadet, lubentij omnibus vela dabis:

Nam mox felicior ætas

Terga dabit: tremulaq; gradu venit ægra senectus.

¶ ¶

